

Sygn. akt V CNP 46/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi H.R.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

w Ś. z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /16

w sprawie z powództwa „A” K.R. i H.R. spółki jawnej

w likwidacji w D.

przeciwko K.R. i H.R.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2018 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

W judykaturze przyjmuje się, że wszystkie wymogi skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony mogło być uznane za skargę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia bowiem wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141; z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Skarżący powinien przy tym przedstawić dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie (postanowienia Sądu

Najwyższego: z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn Sądu Najwyższego 2006, nr 6, s. 8).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił; szkodę postrzega w związku utrzymaniem w mocy orzeczenia oddalającego wniosek o uzgodnienie treści księgi wieczystej, co spowoduje, że „spółka zobowiązana jest do wyłączenia z majątku przedmiotowej nieruchomości, a co za tym idzie będzie zmuszony do zwrotu podatku VAT”. Okoliczność, że wydano orzeczenie niekorzystne dla strony, nieuwzględniające jej żądania lub zajętego w sprawie stanowiska, nie jest równoznaczne z poniesieniem szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Nieuzyskanie przez stronę w postępowaniu sądowym oczekiwanej ochrony prawnej nie zawsze musi prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego. Poniesienie takiego uszczerbku w związku z nieuwzględnieniem roszczenia strona powinna wykazać, czego skarżący nie uczynił (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 czerwca 2016 r., IV CNP 2/16, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2016 r., I CNP 15/16, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia wyczerpującej i przekonywującej analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną ani o skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności. Skarżący analizy takiej nie przedstawił; wskazał jedynie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe i nie podlega ono zaskarżeniu skargą kasacyjną. Należy zauważyć, że autorka skargi nie dokonała analizy dlaczego miałyby nie przysługiwać w niniejszej sprawie skarga kasacyjna, skoro sprawy o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym są sprawami o prawa majątkowe i ocena dopuszczalności skargi kasacyjnej uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Ze względów wskazanych powyżej Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

jw

a.ł.